

Av Douglas Norström (DN), Bengt Eriksson (BE) och Måns Ivarsson (MI)

Lee Ritenour
Overtime

PEAK RECORDS/NAXOS
★★★

Å ena sidan är **Lee Ritenour** en brutalt skicklig gitarrist, å andra sidan blir nästan allt han gör kvalitativ hissmusik. Det är luftigt, lättamt och snällt med små fluffiga moln som lojt seglar förbi på en i övrigt maniskt blå himmel.

"**Overtime**" är CD-sammansättningen av material som nyligen spelades in för en dubbel-DVD, och som brukligt är det för oklanderligt perfekt för att vare sig engagera eller avskräcka. Ritenour är tvärsäker, pianisten Dave Grusin samma sak, Patrice Rushen ett ess, basisten Anthony Jackson ett monster och trumslagaren Harvey Mason en funkig metronom. Men trots det ter sig "Overtime" mest som ett imponerande examensarbete.

I den mån någon tillför lite välbehövlig skit under naglarna så är det inte haussade gäster som trumpetaren Chris Botti, utan basisten Melvin Davis och trumslagaren Oscar Seaton som svarar för det. Repertoaren samlar material från hela Ritenours karriär och låtlistan rymmer således allt från egna *Captain Fingers* och *Lil' Bumpin* till Miles Davis *Blue In Green* och gästande Ivan Lins vackra *She Walks This Earth*.

Mitt i middagen kommer också en soulstänkare i form av *Papa Was A Rolling Stone*.

DN

Ringo Starr
Choose Love

CNR/BAM
★★★+

De 70-talsdar efter Beatles splittring då **Ringo** kunde toppa försäljningslistor i eget namn är sen länge borta. Idag är en Ringo-platta något som enbart engagerar de ivrigaste medlemmar-

na av Beatles-kulten. Den gamle trummisen har fattat galoppen och låter därefter. Hans sentida skivor kryllar av ekon från 60-talets gyllene dar och Ringo själv bemästrar smidigt rollen som en glad men nostalgisk lekledare på någon sorts ständigt pågående Beatles-konvent. Hans senare plattor är bättre än man kan tro, till stor del beroende på att han skippat den där gigantiska gästlistan med hjälpande stjärnkompisar och i stället byggt upp ett permanent och tryggt (om än oglamoröst) kompband.

Enda stjärngästerna här är Billy Preston, Chrissie Hynde och fru Ringo själv, Barbara, som gör "djävulens röst" i ett av numren. Alla låtar är skrivna av bandet och även om det sällan slår gnistor blir resultatet glad, svängig och melodisk pop som får de flesta gamla Beatles-freaks att må helt okej. Två nummer sticker ut: Titelspåret är den mesta Beatles-festen av dem alla, med många fina drag av "The White Album" och Beatles-vitsiga rader som "tomorrow never knows what goes on".

Andra toppspåret är *Oh My Lord*, en underbar snabbfastande melodi inte långt från George Harrison's *My Sweet Lord*. Visste jag inte bättre skulle jag ha gissat att låten var en sen present från denna Ringos bortgångna kompis. För 30 år sen hade den blivit en jättehit. Nu är den mest belöningen för oss nördar som fortfarande orkar hänga på. Det är gott nog.

MI

Tahiti 80
Fosbury

ATMOSPHERIQUES/EMI
★★★★+

SOULPOP Det var inte länge sen tanken på bra fransk pop (åtminstone i anglo-amerikanska termer)

var skrattretande. Nu duggar Air och Phoenix flitigt i min iPod och här kommer plötsligt fyra unga fransmän med en dos modern popsoul som slår det mesta i genren.

Huvudinspiratören tycks vara Prince. Plattans stomme är en dos maskinframställd minimalistisk soul-pop-funk med akustiska knorrar och en ljus, närmast feminin gossröst i täten. Lite som Eric Gadd förhöll sig till Prince i sina bästa stunder.

Det är snyggt, laidback och groovigt. Ibland lämnar man soulfacket helt för något som kunde vara Coldplay eller Travis (*Take Me Home*). Allra ljuvast blir det i några spår där man tar retromaskinen in i 60-talet; gammeldags pianobaserade *Matter Of Time* hade självaste Smokey Robinson varit stolt över runt 1965. Begåvat.

MI

The Wallflowers
Rebel, Sweetheart

INTERSCOPE/UNIVERSAL
★★★★+

POCK Är det Dylan-nörden i mig som får mig att följa **Wallflowers** på platta efter platta?

Visst. Delvis. För visst finns det ett nördnöje i att studera en ung man kon-

struera rockmusik i skuggan av en genialisk fader.

Wallflowers är alltså lika med Jakob Dylan, 35, sångare och låtskrivare (plus tre bandmedlemmar).

Utseendemässigt är han en stillig fotomodellversion av fadern och rösten har något av samma beslöjade magnetism som store Bobs.

Med tiden har Jakob också utvecklats till något av en poet; texterna är ofta kryptiska i nivå med pappan, men kittlar också med stor skönhet.

Musikaliskt är Wallflowers mindre oförutsägbara, detta är bredbent amerikansk medelrock nånstans på skalan mellan Counting Crows och Tom Petty & The Heartbreakers.

Trots fina låtar på samtliga album hittills tycks bandet förutbestämt att bli "one hit wonders" – *One Headlight* från deras andra album – är enda riktiga publikvinnaren hittills.

Nya, femte albumet överraskar genom att ha ett par mjuka ballader som starkaste kort. Medan högtemponumren fladdrar förbi med drag av dussinvara etsar sig ett par underbart ljuva ballader fast. Främst *God Says Nothing Back*, skönt kryddad med pukor och en vacker innerlighet som kan föra tankarna till Springsteens *The River*. *From The Bot-*

tom of My Heart och *How Far You've Come* är andra skönheter där man plötsligt glömmer arvet och bara njuter av att det fortfarande görs så fin rockpoesi.

MI

Lizz Wright
Dreaming Wide Awake

VERVE FORECAST/UNIVERSAL
★★★★

JAZZPOP Under de två år som gått sedan sångerskan **Lizz Wright** lämnade Georgias landsbygd för en karriär som sångerska har det hänt en hel del. Nu är hon skivaktuell igen och PR-maskineriet har dundrat ovanligt högt kring henne.

Wrights beslöjade röst påminner extremt mycket om Cassandra Wilson, så även musiken, vilket troligen förklaras av att producenten Craig Street haft mer än ett finger med också i Wilsons framgångar.

Gospel, jazz och akustisk pop framfört på ett varsamt sätt och duktiga musiker räcker långt. Hon är inte lika unik som Wilson eller stilmässigt angränsande sångerskor som k.d. Lang och Tracy Chapman, men det är direkt, naket och stundtals riktigt charmerande.

DN

Wojtek Goral
No Exit

CMC/UNIVERSAL
★★★★+

JAZZFUSION Svenska studioeliten har med "**No Exit**" producerat ett hårt svängande kärleksbarn. Under ledning av multiinstrumentalisten **Wojtek Goral** – som jobbat med alla från Stevie Wonder till Jerry Williams och Putte Wickman - bjuds det här på dryga timmen svensk funkighet av och med musiker som Nicci Notini (Marie Fredrikssons trummis), Sven Lindvall, Max

Schultz, Mats Ronander, Lars Danielsson, Pablo Cepeda och Totta Näslund – för att bara nämna några ur den digra personallistan.

Originallåtarna håller tyvärr inte samma höga klass som musikerna själva, men den som gillar funkig jazzfusion à la 70-tal eller nutida svenskar som Goran Kajfes, bör absolut inte missa detta.

DN

War Of The Worlds: Music from the motion Picture

DECCA/UNIVERSAL

★★★+

SOUNDTRACK När Steven Spielberg gör film

är det nästan ofelbart **John Williams** som ansvarar för musiken, så även i mastodontfilmen "**War Of The Worlds**" där Williams samlat ihop en fullstor symfoniorkester och några av USAs allra bästa ljudtekniker.

Den som hoppas på klassiska ledmotiv i stil med "Hajen" hoppas dock förgäves. Några skulle säga att Williams blivit en mer fullödig kompositör med åren, andra att han tappat fingertoppskänslan och sanningen ligger nog någonstans mittemellan.

Arrangemangen är intrikata och sinnesstämningarna han lyckas mana fram är ibland nästan fysiskt påtagliga, men då här vare sig finns djup eller blixtrande

stroboskop, så blir musiken dessvärre poänglös utanför sitt egentliga sammanhang.

DN

Anna Maria Jopek (Secret)

EMARCY/UNIVERSAL

★★★★

POPJAZZ Polsk, klassiskt skolad pianist åkte till USA, träffade Pat Metheny, sadlade om från klassisk musik till popjazz och från piano till sång. Bakom sig har **Anna Maria Jopek** över tio album, men inget av dem har varit någon försäljningssuccé här uppe i norr, så den som missat henne är långtifrån ensam. Uppskattar man sångerskor som Sade och romantisk, lounge-doftande vokaljazz finns det dock en hel del att hämta här. Låtlistan rymmer både originalmaterial och covers på Sting, No Doubt och Van Morrison-låtar. Den som lusläser eftertexterna hittar förövrigt den brittiska popjazz-stjärnan Jamie Cullum bakom mixerbordet.

Flyktigt öröngodis för en dag i hängmattan.

DN

Orange feat. Kent Wennman & Afro Choir Shake A Hand And Other Songs Associated With The King

WWW.KATTGULD.COM

★★★★+

ELVISGOSPEL På en "Mr. Music Country"-samling – som jag inhandlade för knappt något alls hos min begagnade skivhandlare, Micke på Långholmsgatan i Stockholm (han rekommenderas!) – råkade jag höra *Good Time Charlie's Got The Blues* med

gruppen **Orange & Friends** från Uppsala. Vilken personlig tolkning! Gick strax in på gruppens hemsida och skaffade två mini-CD med just *Charlie, In The Ghetto, Bossa Nova Baby* med flera låtar "associated with the king", alltså Elvis Presley.

Nu har Orange släppt sitt tredje mini-album med Elvis-låtar. Den här gången är det "kungens" gospelrepertoar som sångaren **Kent Wennman** och gruppen Orange (elgitarr, hammondorgel, pedal steel, trummor med mera) ägnar sej åt. Kören **Afro Choir** hjälper till att skapa gospelkänsla.

Vad som gör mini-albumets fem tolkningar – förutom *Shake A Hand* också *Always On My Mind, So High, Got A Feeling In My Body* och *Burning Love* – så bra är att det handlar om kärlek men inte imitation och plankning. Kent Wennman är ingen Elvis-imitatör utan sjunger som sej. Lika delar Elvis och Orange, oftast både personligt och bra. Ibland mycket bra! Gå själv in på

www.kattguld.com och provlyssna, både på den nya CDn och tidigare inspelningar med Orange.

BE